

Sorolls a mitjanit

-Així, vostè no es trobava bé la nit que li van entrar.

- No, no gens bé, ja li he dit que jo estava apagada, consumida i malalta, molt malalta! Farta d'anar al Cap buscant un bon metge que em tragués el mal d'ossos crònic per alleujar aquest immens dolor que em tenia encarcarada nit i dia, pràcticament postrada al llit. Quina vida més trista i llastimosa. També insistia molt plorant a la porta de serveis socials, on no, no em donaven ni cap ajuda ni consol. Vostè té ascensor a la finca, oi? Et pregunten. I doncs, és clar que en tens! Que es pensen, que voles per pujar a casa teva! No han sigut capaços enviar-me ningú, ni que sigui unes horetes a la setmana. Fa anys que estic en decadència, segles amb les persianes brutes i enferregades, un batent ha quedat mig obert i l'altre tancat. Una terrassa depriment amb les plantes mortes. Mortes com jo, amb un peu aquí i un allà; em mato avui o espero a demà?

- Senyora em pot explicar que va passar aquella nit d'una vegada?

-Si m'escolta i em deixa continuar, ho sabrà.

»Aquella nit d'ara fa unes dues setmanes, vaig prendre un somnífer, com sempre, puntual, just una hora abans de les meves sis pastilles del vespre i també una infusió de valeriana, amb unes gotetes d'anís, barrejada amb passiflora i til·la per concentrar-la al màxim. En total, més de divuit medicaments diaris, sap? Entre els homeopàtics, les vitamines i els complements, com ara el magnesi, l'omega-3 i el col·lagen. Tots presos a l'hora exacta, soc molt estricta jo.

»El veig nerviós, tingui una mica de paciència, home, que vull que ho entengui. Continuo: El meu son és sempre molt lleuger i vaig caure en mig d'un somni agradable i suau, vaig tenir la sensació que a la meva habitació hi havia entrat el meu preciós Rocky. Em llepava la mà i jo l'amanyagava i em sentia a mi mateixa parlar-li baixet mestre els cops de cua tocaven el llit. Ho notava molt real, fins i tot la mà era molla i vaig pensar: "ja m'he mort i estic al cel". I en obrir els ulls vaig mirar en Rocky i jo el continuava veient, feliç de retrobar-m'hi. Bé, tampoc estic cega, jo ja ho veia que tenia alguna taca marró de més, però amb els vint anys que fa que va marxar, alguna cosa li havia de canviar, no?

- Senyooora.

- Calli i no m'importuni més, que estic parlant.

»Justament va ser llavors quan vaig veure el nen; em mirava tranquil·lament darrere el llindar de la porta. Es va quedar una bona estona allà clavats, feia anar un xumet estona sí i estona no, sense treure-se'l de la boca. Ell, tant bufó. Em vaig posar la mà al pit mirant al cel; gràcies, Senyor per escoltar les meves pregàries! El meu net acaba d'entrar a casa. I tots els estranys sorolls que venen del menjador és la resta de la meva família, movent mobles i entrant les seves pertinences. Entreu fills meus!

-Però senyora, els seus veïns han denunciat una ocupació a casa seva i jo estic aquí per això.

- Però que diu ara! No és res d'això. Són tots convidats meus, ja li he dit, la meva família.

- Sí, ja ho veig; llavors els crits que van denunciar els veïns què eren?

- Ah, sí, devien ser els de l'Amàlia. La pobra noia va tenir un bon ensurt quan em va veure allà asseguda al llit, senzillament no esperava trobar-m'hi. El pis es veia tan solitari.

- Així, senyora, que no vol posar denúncia per ocupació a casa seva?

- I és clar que no! Ara que per fi tinc una família! Jo he viscut sempre sola, sap? I ara soc l'enveja de les meves amigues, tots a casa. Com se li pot ocorre que els vull fer fora! Per cert, hauríem d'anar acabant amb aquest interrogatori, o podem continuar parlant de camí cap a l'escola. Recollirem la nena que va a primària i el nen a la llar d'infants. La seva mare treballa, sap, i jo agafo el cotxet i el berenar i anem una estoneta al parc a prendre el sol. Avui, a més, hem de passar un moment per la farmàcia.

- A buscar la seva medicació, és clar.

- No, i ara!, a comprar crema solar per als nens. Que es pensa vostè que no tinc seny?, l'he llençat tota, la medicació, que no veu que tinc criatures a casa, i un gos. Es podrien enverinar amb tanta droga. A més pel que em servia... Segur que era això el que m'impedia moure'm i si no miri'm ara, com de bé baixo l'escala de casa. Com, ja marxa?

- Sí, senyora, torno a la comissaria i allà acabaré de redactar l'informe. Que tingui una bona tarda.